

sagen gennem *drøftelser med ministre, læsning af de til rådighed stillede akter* og evt. *samtaler med involverede embedsmænd.*

Gruppen besluttede derfor at anmode udenrigsministeren om indledningsvis at redegøre for vilkårene for den forestående undersøgelse og bad herunder om en afklaring af følgende spørgsmål, jf. Knud Enggaards brev af 13. oktober 1995 til udenrigsministeren (bilag 5):

1. I hvilket omfang vil der blive mulighed for at tale med embedsmænd i de involverede ministerier? I den forbindelse ønskes det drøftet, om ikke Udenrigsministeriets direktør og departementscheferne på grund af deres særlige stilling under alle omstændigheder bør stå til rådighed med besvarelse af eventuelle spørgsmål fra undersøgelsesgruppen.
2. I hvilke ministerielle fora og regeringsorganer er håndteringen af Thule-sagen blevet drøftet? Hvilket materiale forefindes herfra?
3. Notat af 7. september 1995 om tidsforløbet i Thule-sagen ønskes nøjere gennemgået."

Undersøgelsesgruppen tilkendegav desuden, at den ikke ønskede at komme i besiddelse af fortrolige dokumenter, men ønskede adgang til at læse sådanne efter en ordning, som tillod det enkelte medlem at arrangere sig med ministeriet.

Endelig forbeholdt undersøgelsesgruppen sig ret til også at ville tale med sundhedsministeren som ansvarlig for sagen om erstatning til Thule-arbejderne og evt. andre ministre.

4. Møder med ministre m.fl.

4.1. Udenrigsministeren den 3. november 1995

Udenrigsministeren besvarede under mødet de ovenfor gengivne spørgsmål som følger:

ad 1) Efter ministerens opfattelse har Udenrigsministeriets direktør ikke en særlig status i forhold til andre embedsmænd. Ministeriet havde ikke rettet henvendelse til DJØF, da det på forhånd kendte DJØF's svar. Han henviste til organisationens udtalelser i forbindelse med Spar Nord-sagen, hvor man havde nægtet at deltage i parlamentariske undersøgelser.

Det var hans opfattelse, at hvis undersøgelsesgruppen ønskede afhøringer af

embedsmænd, måtte den selv rette henvendelse til DJØF eller til den pågældende embedsmand for at spørge, om han ønskede at medvirke.

- ad 2) Udenrigsministeren oplyste, at regeringen ikke har nedsat et særligt sikkerhedsudvalg.
- ad 3) Ministeren henviste til oversigten over tidsforløbet, hvoraf det fremgår, at indtil den 22. august 1994 var det statsministeren og udenrigsministeren, der havde deltaget i møderne. Efter den 22. august 1994 havde også forsvarsministeren været inddraget. Der havde ikke været nedsat et særligt ministerudvalg til at behandle sagen, men man havde behandlet den ad hoc på grund af dens specielle, bagudrettede karakter med et tidsforløb på 30-40 år.

Undersøgelsesgruppen fik af ministeren tilføjelse om at få stillet den samlede dokumentmængde – som ikke var særlig omfangsrig – til rådighed til gennemlæsning i Udenrigsministeriet. Det ville være tilladt at tage notater til eget brug, men disse måtte behandles med samme fortrolighed som dokumenterne.

Ikke-fortroligt materiale ville blive tilstillet medlemmerne.

Udenrigsministeren havde ingen kommentarer til ønsket om at tale med andre ministre end de direkte involverede.

4.2. DJØF's formand, Henrik Nepper-Christensen, og formanden for DJØF's tjenestemandsgroupe, William Rentzmann, den 21. november 1995

Foranlediget af udenrigsministerens udtalelse om, at undersøgelsesgruppen selv måtte søge at få afklaret DJØF's holdning til ønsket om at få mulighed for at tale med embedsmænd, afholdt formanden et møde med formændene for DJØF og for foreningens tjenestemandsgroupe.

DJØF-repræsentanterne gjorde det herunder helt klart, at man modsætter sig embedsmænds deltagelse i parlamentariske undersøgelser. Denne holdning omfatter også Udenrigsministeriets direktør og departementscheferne, selv om disse måske i visse tilfælde kan siges at fungere som en art statssekretærer.

Henrik Nepper-Christensen beklagede i øvrigt den nuværende situation og de deraf følgende begrænsninger af Folketingets mulighe-